

К. Величковъ.

Джбътъ.

Грамаденъ джбъ! дѣте на вѣковеть!
До вчера бѣше якъ, коравъ;
До вчера гордъ, клонатъ и снаженъ
Сътрчеше тука строень, правъ.

До вчера съ стихий люти
Упорень бой води съ успѣхъ:
И бури вихри страховити,
И молнии срѣщаше съ присмѣхъ.

Но днесъ? . . Настъпи твоего врѣме,
Прѣви гордъ вратъ, падна въ прахътъ.
Катъ жаля тебъ, сждбата наша смислямъ:
Вървимъ и ний по сжщий пжтъ! . .

Константинъ Величковъ.

(Изъ „Възпоменателни бѣлѣжки за К. Величковъ“).

Зимамъ съ душевенъ трепетъ перото за да напиша тия редове за моя незабравимъ приятель.

За моя приятель — и за човѣка, който има толкова титли за почетъта и признателността на отечеството; човѣкътъ, чийто животъ бѣ всецѣло отдаденъ на служене нему, на неговото възраждане и освобождение на неговия умственъ и духовенъ напрѣдъкъ, благородниятъ дѣятель съ богато надарената природа: блѣскавъ ораторъ, даровитъ държавникъ, първокласенъ книжовникъ, дълбокочувствующъ поетъ, идеално честния гражданинъ, беззавѣтно любящъ България.